

Den Ors Perle.

En Fortælling
af H. Beecher - Stowe.

(Fortset.)

„Hvorfor ved De, at hun ikke kan det?“ spurgte Præsten Ella.

„Men De ved jo dog, at der i Salmebogen staar, at de døde vender ikke tilbage.“

„Ja, det kan nok være,“ svarede Præsten Ella, „men Salmebogen er ikke Skriften, og jeg er ikke sikker paa, at det passer,“ og hun nikkede med Hovedet, som om hun vilde antyde, at hun nok vidste mere, end hun vilde ud med.

Fru Kitztrige rystede sig nærmere til hende og spurgte med overtroist Ønske, om hun tænkte paa noget særligt.

„Ja, Fru Kitztrige, jeg holder ellers ikke af at tale om, hvad jeg har set, men hvis jeg gjorde det, vilde det nok vise sig, at jeg har set lige saa mærkelige Ting som saa mange andre. De kan tro, Fru Kitztrige, at man vaager ikke ved saa mange Sogelejer og Dødslejer, baade Nat og Dag uden at opleve mærkelige Ting. Det er min Mening om de Døle.“

„Har De nogen Sunde set et Genfærd?“

„Jeg vil ikke sige herrens Ja eller Nej dertil, men jeg siger, at jeg har set mange mærkelige Ting.“

Der blev en lille Pause. Fru Kitztrige rorted i sin De og saa meget nysgerrig ud, og det gamle Mr. Kitztrig med en Færdighed, som om det havde en hel Del at fortælle.

Atter Begravelse og Daab.

Somme Aften dannede den lille Mara som en lille Rø rundt om Georg Pennells Arne. Drengen var en velbygget og kraftig glad lille Pige, der spillede med god Appetit af Fru Pennells Mad. Efter at de havde spist, kom Mara frem med alle sine Statte og lagde dem for hans Fædder. Hans store mørke Pjine straaledede af Glæde, og han legede med hende, som om han helt havde glemt Rattens Næbster.

Men da den store Familienibibel kom frem til Aftenandagten, og Mara satte sig stille ned paa en Stof ved Siden af Bedstemanden, opførte han sig ikke som et friskt Barn.

Han vilde absolut ikke sætte sig ned ved Siden af Præsten Vera, hvor meget denne end bestræbte sig for at saa ham til det, og han stod og saa til meget uærbødigt, medens Væseningen varede, og da Sengen begyndte, brast han i Latter, og de funde næsten ikke saa ham til at tie stille under Væsenen.

„Det er en stædig lille Knægt,“ sagde Præsten Vera, „og det er ikke til, at han er vant til at tage Del i Andagten.“

„Det er han maasse ikke, men netop dette kan være et Bud fra Gud til os om, at vi skal opdrage ham sammen med vor lille Mara,“ sagde Georg Pennell og drog Drengen hen til sig.

„Jeg vil gerne tage ham, hvis jeg turde tro, jeg var egnet til at opdrage ham,“ svarede Fru Pennell, „og Mara kan saa saa sig en Legekammerat, hvad hun trænger meget til.“

„Gud velsigne ham,“ sagde han og lagde sin Haand paa Drengens mørke Skjolder.

Søndag Morgen oprandt Lys og stille over Hørpwell Bugten. Havet var blankt som et Spejl, hvori faas den klare Himmel med Slotte, hvide Øer, og den Orr med sine mangefarvede Støbe, hvilede i Havets Ravn som en stor, straalende Vælsken i en smuk Indfatning. Freden og Søndagsroen laa i Luften, og selv Rurretræerne bølgede opad med deres mørkegrønne Fingre, og Vølge hvilede til Vølge: „Vær stille, være stille!“

Det var Søndag overalt langs Maines smukke Bredder. Det var ikke som en fedelig Dag, der afbrød de dagligdags Syssler. Denne puritaniske Søndag medførte Svølsens Sødme og bidrog til at bellige Hjemmene. Den var et smukt Billede paa den taalmodige Færdighed, rolige Orden og varme Slægtskælske, paa den Verbarhed og Selvagtelse, der udmærkede Puritanernes Familieleve. Søndagen var for dem en højtidelig Paase midt i Livets Kamp, og de, der ikke havde aandelig Sans til at saa Udbytte af den, fik i den Kedjomsbed, de fæste, et Bevis paa deres egen Tomhed.

Georg Pennell forrethede Morgenandagten med et Ansigt, der itiraalede af indre Kærlighed. Han havde været tidlig ude for at samle sine Tanter og var vendt hjem oprøst af Fred og Glæde. Han syntes, at den Højtidelighed, der hvilede over Jord og Hav, fik et Stemmingsfuldt Udtryk i de eftergløende Ør, Salmiten for Aarhundreder siden skrev ved Midtelskæns Aft:

„Min Sjæl Lov Herrens; Herrens, min Gud! Du er faare stor, du har gjort dig Majestæt og Herlighed. Han isører sig Lys som et Slædehorn, han uddreder Himlen som et Telt. Han hvalver sine Sale i Vandene; han gør Øerne til sin Bogen, han vandrer paa Vejrs Ringer. Han lader Græs gro for Kvæget og Urter til Menneskenes Tjeneste for at fremføre Brød af Jorden. Herrens Træer mættes af Bæbe, Libanons Cedre, som han har plantet; der hvor Englene bygge Rede; Storkens Bo er paa Rurretræerne. Hvor mange er dine Gerninger, Herre! Du gjorde dem alle viseligen; Jorden er fuld af dine Gjenkomme.“

„Fru Pennell,“ sagde Præsten Vera, da Morgenandagten var endt, „jeg tænker, at De og Kaptajnen har Lyst til at komme i Kirke; jeg skal nok blive hjemme og passe paa Værenne, saa De skal ikke angste Dem. Den lille Knægt sov uroligt i Nat og syntes ikke at have det helt godt.“

„Det er ikke saa underligt, stoffels Barn, men hvor Værn dog i Grunden glæmmer hurtigt,“ sagde Fru Pennell.

„Ja,“ sagde Præsten Vera, „hvis De, hvad der staar i —?“ Her blev hun afbrudt af et højt Skrig, der lød inde fra Sovekammeret. Det var en Mellemting mellem et Brøl og en Væsen.

„Hvad mon der er i Vejen?“ udbrød hun og løb ind i Sovekammeret.

Der stod vor Fortællings unge Gæst med et snuget Ansigt, medens Tæerne randt ned af hans Kinder. Det var med stor Væbder lykkedes ham at aabne en Snuetobaksbaase, og samtidig Høj Snuetobakken ham op i Nase, Mund og Pjine. Den følgende Scene lader sig ikke beskrive. Han blev vabstet og tæret og fik Stænd, og alt dette sammen med Maras medfølgende

Græd blev til en hel lille Husstorm, der ikke var morsom at være midt inde i.

„Maa, den Knægt kan nok lave Gastytiroger,“ sagde Præsten Vera, da Stormen havde lagt sig lidt; „han lader, som han er hjemme her.“

„Det vil jeg haabe, han gør, det fære Barn, og det skal han have Lov til,“ sagde Fru Pennell medlidende.

„Han har hurtigt faaet Lyst til at undersøge Sagerne,“ sagde Pennell med et overbærende Smil.

„Men, Tante Vera, jeg er fed af, at De skal undersøge Gudstjenesten i Dag,“ sagde Fru Pennell, da der igen var bleven Ro.

„Vær Dem aldrig om det,“ sagde Præsten muntert, „jeg har jo Bibelen og kan selv fange et Par Salmer; thi skønt min Stemme ikke er, hvad den har været, har jeg dog Glæde af den. Jeg antager, at Begravelsen vil blive fundgiort efter Prædiken.“

„Det vil den nok,“ sagde Fru Pennell.

„Saa skal jeg nok sørge for, at Middagsmaden er færdig, naar De kommer hjem,“ fortalte Præsten Vera, „vi kan saa alle gaa sammen ned til Begravelsen, naar vi har spist. Men der falder mig noget ind: Hvad vil De dog falde den Dreng?“

„Ja, vi har tænkt over det, men vi ved det ikke endnu,“ svarede Fru Pennell.

„Kunde De ikke give ham Kaptajnens Navn?“

„Han har sikkert allerede et Navn,“ sagde Kaptajnen. „Mon der hen, min Dreng,“ raabte han til Drengen, der legede lige udenfor Døren.

„Værnet rystede paa Hovedet og gjorde ikke Mine til at flytte sig.

„Han har nok slet ikke lært at lade,“ sagde Kaptajnen og gik ud og gred fast om Drengens Haand. Værnet lod ham træffe sig ind, og Kaptajnen løstede ham op paa sine Knæ og itrog de vilde Strøker til Side. Drengen stirrede paa ham med de mørke Pjine, hans Læber var fast sammenfæsnede, og han var i det hele et Billede paa drengagtig Trods.

„Hvad hedder du, min Dreng?“

De store Pjine blev ved at stirre.

„Det er jo ogsaa sandt, han kan jo slet ikke fortælle os,“ sagde Pennell og lagde kærligt sin Haand paa Drengens Hoved. „Kitztrige mener, at han er Spanier, maasse fra Vestindien, men sikkert ved vi det jo ikke. Vi faar vel aldrig hans Navn at vide.“

„Det er vel sagkens et eller andet katolsk Navn,“ sagde Præsten Vera, „og da han nu er kommen til gode Krisme, bør han have et bibelsk Navn. Det er en god Begyndelse.“

„Vi kan falde ham Moses, fordi vi drog ham op af Vandet,“ sagde Pennell.

„Ja,“ sagde Præsten Vera, „i Bibelen er der da ogsaa altid noget, der kan bruges ved enhver Lejlighed.“

Værnet var gledet ned fra Pennells Knæ og stod nu og saa alvorligt paa dem alle tre, medens de talte. Ingen kunde sige, hvilket Omflag i hans Blikke denne vilde føre til, men det er sikkert, at et forældreløst Barn, der blev kastet i Vand paa en fremmed Strand, kunde aldrig have fundet et bedre Hjem eller kærligere Menneffer.

„Vi maa nok af Sted til Kirke nu,“ sagde Georg Pennell og rejste sig.

Et Stenstøt fra den aabne Dør laa den sønne, lille Vaad, de skulde fejle i til Kirke. Fru Pennell satte sig i den ene Ende. Hun bandede et smukt Billede med sit glatstrøgne brune Haar, med Hatten fæst bundet og med sine klare Pjine, der lysede af Kærlighed og Søndagsfred.

Pennell gjorde Sejlet fast, og begge Værenne stod og saa dem fejle bort. En let Brise førte dem hen over Vølgerne, og ud over Vandet lød en Morgenfalsme, som Pennell itemte. Der og der saa man hvilede Sejl og Vaade, der alle stævne med det samme Maal. Det var et indigt, fredfuldt Billede.

Da Præsten Vera var bleven ene, drog hun et dybt Suf og gik sig til at lase i Bibelen. Hun blev imidlertid snart forstyrret ved, at der lød høje Skrig fra Læden. Den gode Præsten løb derud, og da hun aabnede Døren, saa hun Drengen staa oppe paa Skøtlet, hvor han raabte og skreg højt, medens den lille Maras Skrig lød mere dæmpet nedfra. Hun var gennet et Gul i Skøtlet faldet ned paa en Sjenferede, hvor en Sene var ned at ringe, og Sønens Krigsfab øgede Forvirringen i meget høj Grad. Den lille Mara, der ellers var saa bange for sine Klæder, blev løstet op bader i Taarer og drøppende af Hægeblommer. Hun var heldigvis udfaldt, da en Vindstød havde taget Stødet af.

„Nej, nu har jeg aldrig kendt Rage,“ sagde Præsten Vera, da hun havde set, at den lille unge Stude havde taget, „det er dog en forfærdelig Knægt. Jeg beklager Fru Pennell, hun ved ikke, hvor meget hun vil komme til at døje med ham. Svordan har Knægten dog faaet Mara op paa Skøtlet? Det er langt over min Fortand. Det lille Bør er aldrig før kommet saa galt af Sted.“

Den lille Pige saa ikke fyndertlig angergiven ud; langt snarere lysede hans Ansigt af Trods, da hun, efter at Maras Klæder var afvasket, prøvede paa at sætte ham ind i et mørkt Afslutte. Han satte sig saa røsende til Vobverge, at Tante Veras Søndagsfange Høj benad Gulbet. Dette var mere, end hendes Taalmodighed kunde bære, og hun gav ham et Par kraftige Kuslinger. Lille Mara, der havde grædt hele Tiden, saa nu, at det gik ud over hendes Dreng, som hun faldte ham, og hun for løs paa Præsten Vera og slog til med begge sine smaa Hænder. Derpaa slog hun Armen beffektende om Drengen, drog ham tilbage og saa trodsig paa deres fælles Klobjander.

Præsten Vera stod som lamslaaet.

„Men har han da rent forheftet hende,“ sagde hun forvirret, thi hun havde aldrig set noget lignende hos den blide, lille Pige. „Men, Mara, fære lille Mara dog!“

Mara havde imidlertid tralt med at tørre Tæerne bort fra den vrede Drengs Kinder, og hun rejste sig nu paa Tæerne og bød ham sin lille, røde Mund til Ans.

„Stoffels Dreng! Ingen maa staa Maras Dreng,“ sagde hun; „Mara elsker Drengen!“ Hun kendte Præsten et bredt Blis og sagde, idet hun truede ad hende med Haanden:

„Gaa vel, du er sng!“

Drengen sagde noget uforståeligt Tsjeri til Mara, der imidlertid syntes meget tilfreds med hans Ord, og begge tilkastede Præsten lamphjime Bliske.

Under disse forvildede Forhold tankte den gode Sjæl paa at faa et hadertligt Forlig i Stænd. Hun gik hen til Stabet og tog nogle Rager, som hun bød de unge Øvrere med nogle tilgivende Ord.

Mara blev straks glad og løb hen til hende, men Drengen slog til Ragen og blev ved at se forbitret paa hende.

Mara tog Ragen op og efter mange Forsøg fik hun Drengen til at smage paa den, og saa fejrede hans Lyst til Kaffetier over hans frigslepine Forfætter. Han spiste og blev formildet, og kort efter var de tre de bedste Venner af Verden. Præsten Vera, der havde rettet sit Haar og taget sin Kasse paa igen, begyndte at tænke over Aftagen til den lille Krig.

Hvis hun ikke havde sat sig til at lase og fange og ladet Værenne passe sig selv, da vilde dette ikke være sket. De følgende Timer beholdt hun dem derfor hos sig og viste dem Billeterne i den store Bibel.

Somme Dags Aften fandtes et stort Følge i Kaptajn Kitztriges lille Hjem. Fru Kitztrige viste sig i al sin Glans. Højtidelig og fuffende forevilledede hun alle de sørgende Slægtninge, som fannedes her.

Men det, som vakte almindelig og had Deltagelse, var at se den lille moderløse Dreng komme ind med Fru Pennell ved den ene Haand og Mara ved den anden.

Han blev dødt, og den jævne Daabshandling mindede saa levende om hin anden Daab, der fandt Sted for tre Aar siden. Fru Pennell skulde sit taarevadede Ansigt i sit Kommeterklæde, og Georg Pennells Haand rystede, da han førte Drengen frem til Daab.

Drengen fandt sig i Ceremonien, selv om han saa baade alvorlig og forundret ud, og lidt utaalmodigt tørrede han Daabshåndet bort fra sin Pande, trak sig tilbage og skjulte sig bag Fru Pennell.

Hans store Stænhed og udfordrende Mine og Væsen gjorde ham til Genstand for alles Bliske, og rundt om lød hvissende Bemærkninger.

Pennell vil saa noget at gøre med den Knægt,“ hvissede Kaptajn Kitztrige til Præsten Ella.

Fru Kitztrige saa advarende paa sin Mand for at minde ham om, at hendes Tje bar over ham, og han kan satses hen i alvorlig Skæbhed.

Aftenjolen foranlode Kitztrigaardens Pusle, da den ufsendte Kvinde blev fæstet ned i den Grav, fra hvilken hun ikke skulde rejse sig, for Jorden forgaar. Ligeom det røsmende Saa i den Stund ikke viste Hjernele Spor af det Stib, det havde baaret, faaledes udfleddes der ogsaa hvert Spor af hende — selv hos det Barn, hun havde effekt saa smt.

Fru Kitztrige fik dog endnu mere ud af denne Begivenhed. Ikke blot havde den fundet Sted næsten lige udenfor hendes Dør og den mest gribende Begravelse i de sidste tre Aar havde fundet Sted fra hendes Hjem, men nu skulde hun tilmed have Præsten til Le, naar det hele var endt.

I den Anledning havde hun naturligvis taget hele sit fineste Tøj frem, og hun havde bagt en Kage og stiks, for at hun kunde beholde sit Ans som en dygtig Husmoder.

Præsten, den velbevarede Dr. Theophilus Sewell var en høj, majestætisk Skikkelse med et almaal Væsen og i en meget gammeldags Dragt. Han var en dygtig og begavet Mand og havde engang været en af de mest lovende Studenter ved Harvard Universitet; hans Uergrighed førte ham dog kun til Præstefaldet i Hørpwell Reef, det hans Fæder havde haft før.

For sine Sognekolk var han baade Læge og Sogfører. Han hjalp dem paa enhver Vis, og hans Dygtighed som Læge var ubestridt.

Han var ugift, og naar man talte med ham herom, sagde han, han ikke vilde føre en Kvinde ind til saa ringe Raar.

Hans Indtægter var ogsaa kun godt 700 Kroner om Aaret, men hans ugift Søster fik dem til at staa til, og deres Hjem var helt hyggeligt.

Præsten var i Veidbelle af et tørt Lune og en stærk Sans for det komiske. Hans Søster, Præsten Emilie, tilhøb og beundrede sin Broder, og hendes smaa kinkelige Gjenstande hober sig ham til at smile.

Præsten Emilie havde været en smuk Pige, hvis Ungdoms Røser ikke var helt faldne.

„Fru Kitztrige,“ sagde Præsten Emilie, da de sad omkring Tæderet, „hvor er den Dreng dog smuk, og hvilken Raade, at han har fundet et Hjem i en saadan Familie.“

„Ja,“ svarede Fru Kitztrige, „men jeg fortaar ikke, hvorledes Mara Pennell skal komme over det. Hun kan ikke sætte sig i Kæft.“

„Men Kaptajnen hjælper hende, og han kan nok føre Høren i sit gamle Tøler,“ sagde Præsten Ella.

„Det er slemt, at hans Elendighed aldrig kan saa noget at vide om ham,“ sagde Præsten Emilie, „og naar han bliver stor, vil det være trist for ham, at han huerfen har Fæder eller Moder.“

„Vær vis paa, Søster, at han aldrig vil komme til at Sæne sine Forældre, naar han er i Pennells Hjem,“ sagde Præsten.

„Nej, men det er dog et Tab at miste sit eget Hjem.“

„Det kan ogsaa være en Udrielse, saa Drengen maasse er kommet bort fra en ufskellig Stæbne til et kærligt Hjem, hvor han vil blive opdraget til Alid og Røjsomhed og i Serrens Tragt,“ svarede Præsten.

Fru Pennell bad mig spørge Dem, hvad vi skulde gøre med det fundne Armbaand,“ sagde Fru Kitztrige til Præsten. „Vi ved ikke, om Stenene er ægte eller kun Glas. Maasse kan det lede til, at man kan udfinde Drengens Sækomit.“

„Lad ham kun vofse op som Sr. og Fru Pennells Søn.“

„Ja, men Sandheden kan ikke skjules for Drengen, naar han bliver voksen,“ sagde Præsten Emilie, der var meget nysgærrig efter at se Armbaandet.

„Her er det,“ sagde Fruen og tog det frem af en Skuffe.

Det var et fældent Smykke. En grøn emailletet Slange, der var tæt besat med Stene og med Rubinerne, knoeede sig omkring Læsen, der dækkede en bred Skaarflætning. Paa Armbaandet var broderet Vogtaerne D. W.

Præsten Emilie saa et Øjeblik af Præstens Ansigt, da han betragtede Smykket, og hun lagde Mærke til den Forbavelse, der viste sig i det. Han saa ud, som om han genkendte det, men han fattede sig hurtigt og sagde: „Det er et fældent Arbejde, men da Stenenes Værdi ikke er saa stor, er det bedst at gemme det, til Drengen bliver stor.“

„Bl De gemme det?“ spurgte Fru Kitztrige Præsten.

„Nej, jeg vil hellere lade min Søster gemme det. Som saa Emilie, vi maa hjem,“ fortalte Præsten, „ellers kommer dine Søns ikke rigtig i Seng, desuden har du jo Sønene og Røen at passe, og endelig kommer

nof en af dine Veindere, f. Eff. Kaptajn Broad.“

„Ja, lad nu være at drille mig, du ved jo nok, at Serrener kun kommer for din Skuld, Broder.“

De tre Kvinder havde endnu saa meget at tale om i sidste Veiblik, at Præsten med Magt maatte rive sin Skjorte med sig.

Præsten Emilie bejrede en Demmelighed med Sengen til Armbaandet, og hun vilde opdage den. Hun prøvede paa at løfte den ud af ham, da de kom hjem, men Broderen forfænsede sig paa en drømmende No, saa alle hendes smaa Knitgreb var forgæves.

„Jeg synes, du saa med saa stor Interesse paa den stoffels Kvinde i Dag.“

„Hun havde et tiltækkende Ansigt,“ svarede Præsten tørt.

„Kigtede hun nogen, du har kendt?“

Dette Spørgsmaal maatte hun gentage, og han svarede omfider: „Ja, der er jo ikke saa faa Kvinder med fort Daar og forte Zjenbrun, i Eff. Fru Kitztriges.“

„Men hende lignede hun slet ikke.“

„Nej, det gjorde hun ikke. Men nu er det Sengetid, Emilie.“

„Hvorfor saa du saadan ud, da jeg viste dig Armbaandet?“ spurgte Præsten Emilie, der nu tog fat med det svære Skjorte.

„Svordan saa jeg ud.“

„Du saa baade forbavset og forstyrret ud.“

„Du har en levende Indbildningskraft,“ svarede Præsten roligt og gik til sit eget Værelse, saa Præsten fik ikke den Sag opklaret, og hun vidste næppe, hvad hun skulde tro.

Et godt Hjem.

Fru Pennell fik snart nok at gøre med Drengen, der var meget trodig og egenraadig, og hun stod ofte aldeles hjælpeløs overfor den stidige lille Pige. Drengen havde større Respekt for Georg Pennell, og Morgen og Aften, naar denne var hjemme, gik det helt godt, men han var desværre borte hele Dagen, ja ofte flere Dage ad Gangen. Fru Pennell grublede ofte over, hvorfor hun var mere bange for Drengen, end han var for hende, skønt hun var baade større og stærkere og kunde tage og revse ham.

Hun vilde gerne have ofret alt for Værenne og givet dem alt, hvad de vilde have, men hun fæste, at dette var en daarlæg Godhed og ikke lod sig forene med det Ans, hun havde. Desuden fæste denne lille fælsomme Kvinde sin Rabokones, Fru Kitztriges stærke Pjine hvile paa sig. Sidst havde hun til Forfar for sin milde Udragelse funnet anførs, at Mara var lige saa artig som Sally, men nu, da hun havde faaet denne Tyrani i Skiet kunde hun ikke længere bruge dette.

Naar de to Rabokoner om Søndagen saa hinanden i Kirken, syntes Fru Pennell, at Fru Kitztrige maatte fende hele den forløbne Uges mange Nederlag. Hun vidste selv, at hun havde maatte købe sig Fred med Sønningelager i Stedet for at tvinge den lille Pige. Hun var ofte bleven oppe til Kl. 9 og havde ogsaa holdt lille Mara oppe, saa længe han vilde. I Kirken fad hun og rystede for, at han skulde lave Stændale. Nu var det bedre, men de første Gang havde Georg Pennell maattet bære ham ud af Kirken.

Trods alt dette var han en saa indtagende og munter lille Pige, at han nærmest blev forfølet af alle, han kom i Berøring med.

Der er to Slags Menneffer i Verden. Den ene Slags fænes skabt til at give, den anden til at modtage. Fru Pennell og Mara hørte til de første, Moses absolut til de sidste.

Mara havde sikkert godt af hans Selskab, da hans overtræmmende Livskraft tilførte hende noget af den Stætte, hun trængte til. Han var at ligne ved en fyldslant Plante, som den agtvtiftige Sol havde kaldt frem og som kunde være fundet blandt den gamle Riks Lotusblomster. Den lyse, gulhaarede lille Pige glædede sig over hans Selskab og fæste sig tiltrukken af ham som Raalen af Magneten.

Det engelske Sprog lærte Drengen saa hurtigt, at det var tudeligt, at man før havde forsøgt at lære ham det, selv om det ikke var hans Modersmaal. Han blev tvær og alvorlig, naar man prøvede paa at udsørge hom om Fortiden eller om Moderen, og da Pennells helst vilde, at han skulde glæmme dette Livsvalf og ikke mindes andre Forældre, indgik man at bærge det. Præstene Ella og Vera kom den første Uge efter Begravelsen og ved Hjælp af deres Præstefjere og Synaale fik han noget ordentligt Tøj, saa han i det mindste i det vore kom til at ligne en rigtig amerikansk Dreng. Under dette Arbejde fægte de ogsaa at forbedre hans Røder. De fægte at saa ham til at indie, at man ikke maa jage Angvøens af Nederne og bruge deres Væ til at lege med, og at man ikke maa fæle ud paa Hævet med lille Mara. Dette sidste havde han gjort en Dag og derved fat hele Skiet i Drøer; hvis ikke Kaptajn Kitztrige den Eftermiddag havde været i Hørpwell Reef og undervejs havde faaet Tje paa dem, er det ikke godt at vide, hvor de var landede.

Værenen har lagt Mærke til, at Væiter Sewell af Naturen var meget lidt medfølsom. Med hans Søster forholdt det sig modfat. Hun lignede en lille fladrende Væf, medens han lignede en dyb og stille Ørind. Han holdt paa, at hvis man vilde bevare en Demmelighed, maatte ingen vide, at man havde en saadan, og da han nu havde en, fægte han at lede Søsterens Nysgærrighed paa Bidsfor eller snarere at dølge den i Svøm. Da han den Aften kom op paa sit Værelse, kunde man imidlertid let se, at han havde prøvet paa Hjertet.

I Stedet for at gaa i Seng aabnede han en Pusk og fad i flere Timer og læste de Breve, der var i den. Derpaa skrev han et Brev og syntes saa at overveje, om han skulde fende det af Sted eller ej. Koffkontoret i Hørpwell blev beftjret af en Mand, der var i Vedtog med alle Væns Slæbtaffer, og Præsten vidste, at naar han fænte dette Brev af, vilde hele Vgen Dagen efter vide, at han havde skrevet til Florida, og saa vilde man spørge om, hvad det Brev vel indeholdt. „Det har ingen Hæit,“ sagde han til sig selv, og derpaa gemte han Brevet i Puskten og gik i Seng. Han beffuttede, at han vilde følge den lille Drengs Stæbne, saa godt han kunde.

Om ved denne Beflutning for Tje fægte han en Eftermiddag omtrent to Maaneder efter Begravelsen i sin Vaad og fætte Kurfen med Ven Dr. Da hans Vaad naaede Stranden havde herte han glæde Ratterubrid, og snart saa han Kaptajn Kitztrige, der bar Mara paa Skuldrene, medens Moses og Sally løb foran.

(Fortætted.)